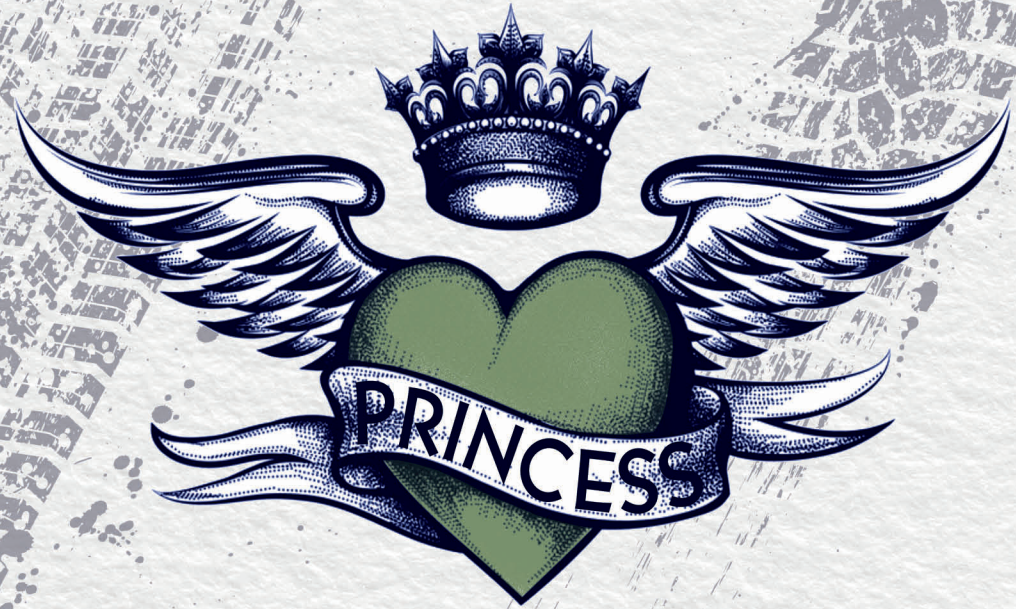

OLIVIA LEWIS

Zwaartekracht

Princess

DEEL I

Olivia Lewis

Zwaartekracht

Princess – Deel 1

De Fontein

1

Ivy

Blog 1 – 19 juni

De meeste mensen zouden dit een dagboek noemen, maar dagboeken zijn voor suffe wijven. Ik noem het liever een journal of blog voor mezelf. Wat heeft een dagboek met een MacBook te maken? Niks. Dit is dus een journal waarin ik mijn frustraties van me af schrijf/typ. Mijn blogs ga ik dan ook nooit publiceren.

Mijn naam is Ivy Seegers, ik ben zestien jaar en mijn leven zuigt. Echt, *big time*. Mocht je me niet geloven – of denken mij te kennen zonder de feiten van mij te horen (niet van mijn ouders of zus, ik weet heus wel dat ze het vaak over me hebben en zo, maar ik ben eigenlijk nog nooit aan het woord geweest, dus je weet in principe nog niks over me) – let dan goed op. Zeker weten dat je het met me eens bent.

Mijn vader is superirritant. Behoeft geen verdere uitleg.

Mijn moeder is een over-emotioneel, bloedirritant mens. Ze is het schoothondje van mijn pa en daarmee dus net zo vervelend.

Mijn zus Sophia is de beste, mooiste, populairste en alles wat je wil zijn als meisje. Wat ben ik? Ik ben prut.

Mijn broer Oliver is zó slim, het is gewoon eng. Vergeleken met hem ben ik een visstick met twee hersencellen. Misschien heb ik er zelfs maar eentje.

Mijn broertje Ben noemt me altijd krentenbol omdat ik weleens pukkels heb. Ik haat dat kind. Ik háát hem.

School is kut. Ik sta gemiddeld een 4,3.

De vriend van Sophia (Scott) is een fucking god en hij heeft een hekel aan me omdat ik hem pijpte toen-ie bezopen was. Wat boeit het nou helemaal? Iedere man wil toch gepijpt worden? Gezeik.

Charlotte (mijn nicht en beste vriendin) zei laatst tegen me dat ik eens vrouwelijk moet worden en normale kleding moet gaan dragen. Hoezo vrouwelijk? Hoezo normale kleding? Wtf?

In mijn journal ga ik bijhouden hoe klote mijn leven is. Mijn vriendinnen (m.u.v. Char) zijn volgens mij alleen maar mijn vriendinnen omdat ze geilen op mijn vader en Oliver (Ugh!!!! Bah! Bah!) of omdat we nou eenmaal geld hebben (en een groot huis met zwembad en al die bullshit). Ze luisteren niet echt naar me, vragen nooit hoe het met me gaat en we hebben eigenlijk heel andere interesses, maar wat moet je in het leven zonder vriendinnen? Mijn vriendschappen zijn volgens mij nep en dat doet pijn. Het hardop zeggen maakt me aan het huilen, maar typen gaat wel. Gelukkig is Char er altijd voor me, maar ze woont in Leiden en zit op een andere school (40 niveaus hoger dan ik, we zouden nooit bij elkaar in de klas kunnen zitten). Ik zie haar veel te weinig.

Alle aandacht in huis gaat altijd naar Sophia. Iedereen is alleen maar druk met haar. Of ze doet het fantastisch of ze verneukt het compleet, dat is het zo'n beetje. Soms denk ik weleens dat papa en mama mij en Ben beter niet hadden kunnen krijgen. We hangen er maar een beetje bij. Mama zegt altijd dat ik dat zo voel omdat ik aan het puberen ben, maar ik voel het écht zo en ze luistert niet. Ook dat doet pijn. Papa luistert al helemaal niet. Het enige wat hij doet is heel hard roepen dat-ie me gaat opsluiten in een bunker als ik ook maar durf te kijken naar een kerel. Alles wat een lul heeft en in mijn buurt durft te komen schiet hij finaal naar de klote, zegt-ie.

Ik krijg dus nooit een vriend. Toen ik Scott had gepijpt waren mijn ouders zó boos, maar toen ik papa die avond hoorde huilen in bed ging ik echt kapot.

Daarom zeg ik: ze hadden me beter niet kunnen krijgen. Ik veroorzaak alleen maar shit en niemand vindt me echt aardig of zo. Of neemt de tijd om me te leren kennen. Mij. Ivy Isabelle Seegers uit Zeedijk. Soms voelt het alsof ik er niet toe doe (dat is echt een klotegevoel, kan ik je vertellen) en ik ga eens kijken of het helpt als ik het van me af schrijf.

Met een glimlach klap ik mijn MacBook dicht. Voel weer helemaal de frustratie terugkomen van twee jaar geleden, maar nu kan ik er wel om lachen. Ik dacht echt dat ik het zwaar had toen. Wat had ik een donkere gedachten in mijn eerste schrijfsel. Best creepy, maar het zal inderdaad wel bij het puberen horen. Eigenlijk had mijn moeder dus gelijk, blijkbaar heeft ze dat toen al eens tegen me gezegd. *Little did I know* dat het daarna alleen maar erger zou worden.

‘Cakeje?’ Scott klopt op de deur en komt mijn kamer in. ‘Ga je mee?’

‘Waar is pap?’

‘Noah. Er was een lekkage. Hij is gaan helpen.’

‘O, top. Snel dan.’ Ik leg mijn Mac op het bureau en loop achter Scott aan naar beneden. ‘En waar is Soof?’

‘Een of andere pufcursus met je moeder. Volgens mij is je oma ook mee.’

‘O my... Daar gaat die vrouw van de pufcursus niet blij mee zijn.’ Ik trek m’n jas aan. Het is begin september, maar het lijkt wel herfst. ‘Heb je een nieuwe jas? Stone Island? Jij ontzettende hooligan.’

‘Wat dan? Lekker warm, toch?’

Ik trek de deur achter me dicht. Een koude windvlaag beneemt

me de adem. ‘Holy fuck, wat is dit? Het is officieel nog zomer!’

Scott trekt zijn kraag op. ‘Op het nieuws zeiden ze net dat het krap tien graden is vandaag.’

‘Dit is bizar!’ roep ik tegen de wind in. Snel ga ik naast Scott in de BMW zitten. ‘Met welke auto is Sophia weg dan?’

‘Geen idee.’ Scott klemt zijn telefoon in de houder. ‘Ik denk dat ze is opgehaald. Ik was er niet, moest nog wat dingen regelen met Luke.’

‘Vind je het spannend?’

‘Wat?’

‘Dat de baby bijna komt.’ Ik schud zuchtend mijn hoofd. Dat ik dat überhaupt moet uitleggen. Scott rijdt de Duinweg op.

‘O man, je hebt geen idee. M’n stresslevel heeft z’n grens bereikt. Hoeveel dagen is ze ook alweer over de uitgerkende datum heen? Drie toch?’

‘Jep. Ze belt me iedere minuut om te vertellen dat ze nog steeds niets voelt. Was je wakker vannacht toen ze me belde?’

‘Eh, ik denk het niet.’

‘Ze dacht dat haar vliezen waren gebroken op de wc maar het was gewoon plas. En daar belt ze me voor, om vier uur ’s nachts.’

‘Ze denkt al weken dat haar vliezen zijn gebroken terwijl ze zit te pissen.’

‘Wat een vermoeiend mens is ze toch ook. Ik heb haar al een kwartier niet gehoord trouwens.’ Ik pak mijn telefoon uit m’n tas en zie dat Soof een foto heeft gestuurd van zichzelf, mama en oma. Blijkbaar tijdens de pufcursus. Het ziet er hilarisch uit. ‘Gaat lekker daar. Komt vast helemaal goed met dat puffen.’ Ik laat Scott de foto zien, hij schiet hard in de lach.

‘Als ze iets wil leren van die cursus kan ze je moeder en oma beter thuislaten.’

‘Zoals je jou heeft thuisgelaten?’

‘Precies. Ze moest steeds om me lachen en toen mocht ik niet

meer mee. Ik deed niks! Sowieso blijf ik een beetje uit haar buurt deze dagen. Ze eist rare dingen van me en is nog chaotischer dan anders.’

‘Ik geloof je meteen.’ Ik typ een berichtje terug aan Sophia en stop de telefoon weer in m’n tas. ‘Is dit nog een extra lesje of zo? Was die cursus niet allang afgelopen?’

‘Ze was bang dat ze alles weer was vergeten en mocht nog een keer terugkomen.’

‘O, Soof toch ...’ Ik schud mijn hoofd en moet lachen. Mijn gekke zus. Ze is mijn beste vriendin geworden sinds ik Charlotte minder spreek. Char is op een elitaire school aangenomen in Engeland en is in juni verhuisd. Blijkbaar vragen haar nieuwe, hyperintelligente vrienden erg veel tijd en aandacht, want ik hoor nauwelijks van haar. Triest eigenlijk, dat ik – buiten mijn zus om – weinig vriendinnen heb. Maar dat krijg je wanneer je in een mannenwereld bivakkeert.

‘Heb je Jakie nog gesproken?’ Scott rijdt de snelweg op. Zoals vaker de afgelopen twee jaar rijden we samen richting Zaandam, waar zijn neef Jake Valen vastzit.

‘Ja, gister even aan de telefoon. Het gaat goed met hem.’

‘Nog maar drie weken ...’

‘Ik word er gewoon nerveus van.’

Scott grinnikt. ‘Hij ook.’

Ik staar uit het raam en denk terug aan de avond dat ik hem ontmoette. Wat Jake precies van me is weet ik niet, want ik heb hem maar één keer ‘in het wild’ meegemaakt. Direct daarna zat-ie vast voor verboden wapenbezit en nog veel meer. Wat ik wel weet is dat de aarde trilde onder mijn voeten toen ik hem voor het eerst zag, alsof het universum me duidelijk wilde maken: dit is hem.

2

September, twee jaar geleden

Ivy

‘Lelijkerd!’ schreeuwt Scott naar iemand. Waarschijnlijk naar zijn neef, die de laatste tijd nogal opvallend aanwezig is geweest in Scott en Sophia’s leven. Ik heb hem nooit ontmoet maar heb veel over hem gehoord. Jake, heet-ie. Hij schijnt een gangster te zijn, dat zegt Sophia tenminste.

Jake kijkt op, hij staat bij een Harley. Een dikke man met een kale kop laat de motor goed brullen. Het klinkt me als muziek in de oren en eerlijk gezegd gaat mijn aandacht uit naar de Harley, en niet naar Jake Valen.

‘Een Dyna Low Rider!’ Ik wilde het niet zo enthousiast roepen, maar het komt iets harder mijn mond uit dan de bedoeling was. Het is een prachtig exemplaar, Vivid Black zo te zien, met goudkleurige velgen en een TBR-uitlaat. Wat een ding.

‘Hé.’ Scott geeft Jake een klap op zijn schouder, terwijl ik nog gefocust ben op de schitterende motor. Wat zou ik daar graag een ritje op maken. ‘Hoe is het?’

‘Ha Jake,’ zegt Sophia.

Ik kijk op en steek mijn hand naar hem uit. Misschien kan hij me wat vertellen over deze schoonheid, volgens mij uit 2017.

‘Hoi, ik ben Ivy.’

Jake neemt mijn hand aan, wil iets terugzeggen, maar dat gebeurt niet. We kijken elkaar aan, mijn hand omvat door zijn grote hand, en de wereld stopt met draaien. Samen in een vacuüm, in een cocon zonder geluid, alleen wij. Alsof we elkaar móésten ont-

moeten en het bovennatuurlijke ons dat op alle mogelijke manieren laat weten. Ik weet mijn blik niet meer van die grijsblauwe ogen los te maken. Het enige wat ik weet en voel is: *ik ben thuis*. Zou het zo voelen wanneer je de ware ontmoet? Je pure zielsverwant? Ik ken hem niet, Jake Valen. Totaal niet. Maar wat ik voel is niet normaal en het laat me schrikken. Wat is dit? Wat gebeurt er?

Oké, Sophia en Scott gaven me wat voorinformatie toen we in de auto zaten. Achteraf had ik dat misschien liever allemaal niet geweten, want op de een of andere manier heb ik het opgeslagen en wat ze me vertelden was niet echt best. Jake is pas eenentwintig jaar en president van motorclub Last Resort (geen kleintje onder de – niet bepaald populaire – motorclubs), wat volgens Sophia betekent dat hij een soort voorzitter en baas tegelijk is. Zijn vader was oprichter van de motorclub nadat de Hells Angels werden verboden, maar Ricardo Valen werd vermoord voor de deur van hun clubhuis. Jake was zijn opvolger toen hij nog maar negentien was. Hij is een versierder en heeft altijd praatjes voor tien, is voor de duvel niet bang en totaal niet zuiver op de graat. Iets met wapens en andere illegale toestanden. Ik merkte dat Soof dat niet mocht vertellen van Scott, maar ze had het al gedaan.

‘Hij is trouwens écht enorm knap,’ zei ze vervolgens snel ter afleiding, maar dat vond Scott geloof ik ook niet zo leuk. Ik heb het wel onthouden, en damn, ze heeft zo ontzettend gelijk.

‘Hallo ...’ zegt hij uiteindelijk zacht. ‘Ik ben... ik heb...’

‘Ik heb Jake?’ Sophia’s gegiechel klinkt mijlenver weg.

‘Ivy, dit is mijn neef, Jake.’ Scott wijst naar zijn gezicht, ik kijk verward op. Het is alsof hij me wakker maakt. ‘Ik denk dat je hem had met: Dyna Low Rider.’

Jake slikt en lijkt – onder zijn stoere uiterlijk – een beetje verlegen te worden. Zijn gezicht is prachtig, maar niet op een mo-

delachtige manier. Het is een mannelijk, krachtig gezicht. Symmetrisch, met een rechte neus en volle lippen, een donkerblond baardje maakt zijn rauwe look helemaal af. Er valt aan helemaal niets te zien dat hij pas eenentwintig is. Dit is gewoon een man zoals een man hoort te zijn. Voor mij dan. Hij lijkt een beetje op Scott – wat niet zo gek is want hij is zijn neef – maar dat verklaart wel waarom ik hem direct een mooie kerel vind; ik was verschrikkelijk verliefd op Scott. Jake heeft datzelfde mooie blonde haar, maar Scott draagt het in een leuk model en Jake heeft het gewoon naar achter geveegd. Nonchalant of zo, zijn haar boeit hem denk ik niet.

De mannen zijn even lang en allebei niet bepaald smalletjes te noemen. Het grootste verschil is dat Jake tot aan zijn nek onder de tatoeages zit en Scott niet. Jakes houding straalt uit dat hij alles onder controle heeft. Het is een houding met air, misschien zelfs lichte arrogantie, met hem moet je niet ouwehoeren. Ik herken het van papa en het geeft me een veilig gevoel, gek genoeg, want alles aan Jake schreeuwt: *bad news*. Rode vlag. Waarschuwing. Tot hier en niet verder. Ik kan dat alleen makkelijk parkeren, misschien wel té makkelijk na wat mama, Sophia en ik heel recent hebben meegemaakt. Waarom voel ik geen angst bij hem? Waarom spreekt er een bepaalde verbondenheid uit zijn blik? Het correspondeert niet met zijn voorkomen en bovendien is het alsof hij dwars door me heen kijkt, wat redelijk angstaanjagend is.

‘Ik ben, eh, Jake,’ zegt hij. Scott en Sophia schieten in de lach.

‘Dat hoorde ze net al van mij, vriend.’ Scott slaat zijn arm om hem heen en trekt Jake bij me weg. Het is direct koud om me heen, leeg. Ik kijk hem na en voel een bizarre aantrekkingskracht, alsof hij me naar zich toe trekt. Hij lijkt te luisteren naar Scott, die hem met een serieus gezicht overduidelijk iets over mij staat te vertellen. Ik weet heus wel waar hij het over heeft, ik weet dat

hij me wil beschermen. Dit kan hij alleen niet tegenhouden, dit is zo bepaald. Nooit eerder dacht ik op deze manier. Deze woorden en deze gevoelens kwamen niet eens in me op. Ik ben zestien – ik bedoel, waar gaat het over? Wat weet ik nou helemaal van liefde en alles wat erbij hoort? – maar het overkomt me. Dit is besloten, onafwendbaar.

Jake knikt en volgt me met zijn ogen, terwijl Sophia me achter zich aan trekt tussen de Harleys door.

‘Deze is mooi,’ zegt ze, waarmee ze me uit mijn gedachten haalt.

‘Dit is een Deluxe, ik gok uit 2005 of 2006.’ Ik loop door naar een Heritage Softail Classic en ga bewonderend met mijn hand over het leren zadel.

‘Vind je het wat?’ vraagt een grote, getatoeëerde kerel met een kale kop en een snor. ‘Is een Heritage Softail Classic.’

‘Ik zie het,’ knik ik. ‘Van 2000 zo te zien.’

‘Zozo, een dametje met verstand van zaken?’ Hij trekt verbaasd zijn wenkbrauwen op, er klinkt bewondering door in zijn stem.

‘Met Evolution-motor?’ vraag ik hem. Er zijn inmiddels nog vier mannen bij ons komen staan. Ze kijken me aan alsof ik van een andere planeet kom.

‘Ja,’ knikt hij. ‘Net.’

‘Hm-mm,’ knik ik. ‘De Touring en de Dyna hadden ze eerder dan de Softails.’

Hij kijkt hevig verbaasd naar de andere mannen. ‘Shit joh...’ mompelt hij.

‘Ze weet heel veel van motoren,’ zegt Sophia. Ik ben alweer afgeleid. Mijn blik dwaalt af naar Jake, die verderop met Scott naar me staat te kijken. Hij ziet er bezorgd uit. Ik hoop niet dat Scott hem te veel verteld heeft. ‘Ze gaat een technische opleiding doen, iets met motoren. Ze wil in een garage stage gaan lopen,’ kakelt Sophia verder. ‘Ze weet er minstens net zoveel van als jullie.’

‘Eventjes een test dan,’ zegt de getatoeëerde man. ‘Wat onderscheidt het geluid van een Harley van andere motoren?’

‘Sorry?’ Ik weet mijn ogen van Jake los te rukken en de man aan te kijken. ‘Kun je dat herhalen?’

Naast hem wordt gegniffeld. ‘Weet ze toch niet, stel eens een normale vraag,’ fluistert de man naast hem.

‘Nee, herhaal de vraag, alsjeblieft.’

‘Wat onderscheidt het geluid van een Harley van andere motoren?’

‘Hoe heet je?’ vraag ik hem.

‘Gert.’

‘Nou, Gert, dat hangt ervanaf of je dat wil weten van de huidige motoren of de eerste motoren,’ begin ik. ‘De eerste Harleys waren namelijk zo ontworpen dat ze maar één set ontstekingspunten gebruikten en er ontbrak een distributeur.’ Ik wijs richting de motor van de Softail. ‘Het maakte niet uit welke cilinder actief was, beide vonken vuurden tegelijkertijd.’

‘Godskolere...’ zegt hij zacht.

‘Maar tegenwoordig weet men dat het meer gaat om de specifieke motoropstelling van 45 graden, wat zorgt voor ongelijke intervallen tussen het afvuren van de cilinders.’ Ik haal mijn schouders op. ‘Dus daar heb je je onderscheid, al klinken veel motoren inmiddels ongeveer hetzelfde. Patenteren lukte niet, maar dat hoeft eigenlijk ook niet. Een liefhebber en kenner hoort het verschil.’

Gert kijkt opzij. ‘Niet normaal dit, toch? Ze is een meid!’

‘En wat voor een...’ klinkt het dan zacht achter me. Ik draai me om, het is Jake. Sophia is al weggelopen en staat met Scott bij de barbecue. Het liefst zou ik achter haar aan rennen.

‘O...’ mompel ik, een beetje aangedaan door zijn plotselinge nabijheid. ‘Hoi Jake.’

‘Hoi Ivy...’ Hij steekt zijn handen in de zakken van zijn spijkerbroek, lijkt ook niet echt op zijn gemak nu zijn maten weglopen

en we alleen naast de Softail staan. ‘Impressive, wat je net zei over het speciale Harley-geluid.’

‘Hm-mm.’ Ik staar naar de grond, naar mijn zwarte bikerboots en Jakes witte sneakers. Hij haalt diep adem.

‘Ik, eh... Ik moet je met rust laten van Scott. Hij is...’ Het valt even stil, Jake schraapt zijn keel. ‘Hij is erg beschermend over je en zei dat je verboden terrein bent.’

‘Aha.’ Ik sla mijn armen over elkaar en kijk over mijn schouder richting de barbecue. ‘Ik denk dat ik dat prima voor mezelf kan beslissen.’

‘Oké,’ knikt Jake twijfelend. ‘Dan stel ik de vraag aan jou. Ben je verboden terrein?’

Ik kijk hem aan. Zijn ogen boren zich diep in de mijne, alsof hij het antwoord in mijn gedachten wil lezen.

‘Nee. Misschien redelijk onbegaanbaar terrein, maar niet verboden. Dat maak ik zelf uit, niet Scott.’

‘Hij zegt dat ik geen ruzie wil met je pa.’

‘Niemand wil ruzie met mijn pa.’

‘Hij zegt dat je kwetsbaar bent momenteel.’

‘Welk meisje van zestien niet?’

‘Hij slaat me knock-out als ik je aanraak.’

‘Wil je me aanraken?’

Hij glimlacht, het ijs lijkt gebroken. ‘Ehm... dat kan ik niet ontkennen.’

Ik moet er ook van lachen. De verwarring van net maakt plaats voor een wiebelig gevoel in mijn onderbuik. Zou dit liefde op het eerste gezicht zijn? Dat je zo onmiskenbaar naar iemand getrokken wordt? Zo ontzettend voor iemand valt?

‘Je hoeft niet toch bang te zijn voor Scott. Hij is een schaap in wolfskleren.’ Ik gebaar met mijn hand in zijn richting. ‘Mijn moeder zegt dat ook vaak over mijn vader. Zelfde verhaal; gromt hard, bijt niet.’

‘Ik word wel redelijk nerveus van Scott, zeg maar,’ grijnst Jake. ‘Hij is nogal sterk. Als we vechten wint hij altijd en ik heb geen zin om voor het oog van al m’n maten in elkaar getrapt te worden vanavond. Ik probeer hem liever niet uit.’

Met andere woorden: hij heeft een plannetje, zijn hele houding insinueert dat. Hij bedoelt hier zeker weten níét mee dat ik nu moet opzouten en hem met rust moet laten.

‘Ik geloof niet dat Scott het altijd van jou wint als jullie vechten,’ grinnik ik. ‘Je doet qua postuur echt niet voor hem onder.’

‘Nee klopt, maar hij is m’n oudere neef. Ik móét hem laten winnen, anders krijgt hij zeker weten een minderwaardigheidscomplex.’ Jake haalt nonchalant zijn schouders op. De herinnering aan de vechtpartijtjes – waar Scott me onlangs over vertelde nadat hij gehavend thuiskwam – laat hem stralen van plezier. ‘Het is niks serieus, beetje freefighten.’

Ik knik en maak aanstalten om weg te lopen. ‘Nou, als jij niet in elkaar getikt wil worden door Scott, dan ga ik de rest van de avond maar bij Sophia staan. Het was leuk je te leren kennen, Jake.’

Hij grijpt mijn pols. ‘Ik bedoelde eigenlijk dat we misschien samen even moeten ontsnappen,’ knipoogt hij, terwijl hij me meeneemt naar de Dyna en zijn been over het zadel zwaait. ‘Ga je mee?’

‘O, en je denkt dat Scott dat wel goedvindt?’ Ik lach hardop.

‘Die klappen incasseer ik later wel.’

‘Waar gaan we naartoe?’

Dat klonk gespannen, terwijl ik me niet echt zo voel, maar Jake heeft het gehoord. Hij observeert me, laat zijn ogen over mijn gezicht dwalen.

‘Vertrouw je me, denk je?’

Ik haal adem. Ben niet bang, nooit geweest, voor niets. ‘Ja.’

Hij steekt zijn hand uit, ik neem hem aan en stap achter op de

Dyna. Het is bizar hoe mijn lijf reageert op het zijne nu ik tegen hem aan zit. De warme gloed die door me heen stroomt is heerlijk, het laat me glunderen en alles tintelt. Ik sla mijn armen om Jake heen, klem ze rond zijn borst. Hij draait zijn gezicht opzij.

‘Het is alsof je altijd al bij me achterop hebt gezeten.’

‘Alsof dit mijn plek is. Ik voel dat ook.’

Hij legt zijn hand kort rond die van mij en laat de motor brullen. Het wakkert het vuur in me aan, mijn hart klopt sneller en sneller. Na de ellende van afgelopen weken heb ik het gevoel dat ik leef. Dat ik weer aan sta en niet meer op stand-by. Alles ging langs me heen, niets raakte me. Mijn gevoel stond uit, mijn hart was onbereikbaar. Nu ben ik weer open en ik geniet tot in iedere minuscule cel in mijn lichaam. Dit komt binnen. Het gebrul van de Harley en de man die voor me zit.

‘Ivy!’ roept Sophia nog wanneer we in razende vaart langs haar en Scott heen rijden. Ik moet lachen om Scotts hevig geschokte gezicht en druk mijn wang tegen Jakes rug.

‘Zag je hem kijken?’ roept hij over zijn schouder.

‘Ja. Daar krijg je problemen mee straks!’

‘Boeit me niet! Hou me vast!’

Hij rijdt de weg op, laat de motor accelereren en zit al snel op honderd kilometer per uur. We dragen allebei geen helm, maar heel eerlijk gezegd... het interesseert me niet. De wind waait wild door mijn haren, blaast de tranen uit mijn ogen, en ik voel me vrij. Vrijer dan ooit.

Eerder verschenen van Olivia Lewis:

King-serie:

Spelen met vuur
Affaire
Achter gesloten deuren
Verlossing

Queen-serie:

Totale chaos
Weg van jou
Mijn alles

Kerst met de Kings-serie:

Winterwonderland
Ingesneeuwd
Vreugdevuur
Vuurwerk

Eerste druk juli 2022

Copyright © 2022 Olivia Lewis

Copyright © 2022 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn

Omslagillustratie De Weijer Design

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN 978 90 261 6222 0

ISBN e-book 978 90 261 6223 7

ISBN luisterboek 978 90 261 6224 4

NUR 343

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan.

Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.